

ADOPCJE SRDCE

základní fakta, současný stav (prosinec 2017)

Výše roční podpory pro rok 2018:	4.200 Kč (Adopce srdce základní škola)
	5.500 Kč (Vzdělání pro sirotky)
Počet podporovaných dětí:	185
	(95 základní škola, 90 střední škola)
Počet volných dětí:	20
Počet přihlášených dárců:	135
Počet dárců pro hladovějící děti:	32

Kontaktní osoby:

Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka n. Jihl., telefon 608 178 122
(registrace přihlášek, přidělování dětí, distribuce dopisů)
Emilie Pavlíková, Dubková 1530, 756 61 Rožnov p. Radh.
(potvrzování plateb, rozesílání Informátoru, překlad dopisů)

Bankovní spojení: 6967640267 / 0100, KB Brno-město

UPOZORNĚNÍ A OZNÁMENÍ

- ➔ **Nová adresa sídla nadačního fondu Maitri:** Jakubská 11, 602 00 Brno
- ➔ **Potvrzení darů za rok 2017** buď dostáváte zároveň s tímto Informátorem, nebo je obdržíte do konce ledna 2018. S případnými nesrovnalostmi se obraťte na E. Pavlíkovou nebo J. Kuchyňa (kontakty výše).
- ➔ **Dary v roce 2017** (předběžně): **1.500.000 Kč**
- ➔ **Příspěvky na Adopci srdce** a další programy pomoci odesíláme v prosinci 2017 v předpokládané výši:

Adopce srdce	36.000 EUR	(cca 950.000 Kč)
Pomoc hladovějícím	15.000 EUR	(cca 390.000 Kč)
Hospic Kabuga	5.000 EUR	(cca 130.000 Kč)

Přesné vyúčtování roku 2017 zveřejníme v příštím čísle Informátoru.
- ➔ **Hledáme SPOLUPRACOVNÍKY !!**
- ➔ **Facebook Adopce srdce:** <https://www.facebook.com/Maitri.AdopceSrdce>
(nejaktuálnější informace o Adopci srdce a činnosti hnutí Maitri)

Informátor Adopce srdce, občasník pro účastníky programu, číslo 41, prosinec 2017
Pro vnitřní potřebu vydává Hnutí solidarity s chudými třetího světa MAITRI
Připravil Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka nad Jihlavou
Email: maitri@email.cz WWW: maitri.jinak.cz / hnutimaitri.cz

Informátor

ADOPCJE SRDCE

Číslo 41

Občasník pro účastníky programu

prosinec 2017

*Vážení přátelé,
adoptivní rodiče, dárci,
dobrovolníci a příznivci hnutí
Maitri, přejeme Vám všem,
aby vánoční svátky proběhly
v atmosféře lásky, radosti a
přejícnosti v kruhu Vašich nej-
bližších.*

*Ať Vás narození Syna Bo-
žího naplní nadějí, která Vám
pomůže překonat všechny
těžkosti, a touhou být nablízku
našim potřebným bratřím a
sestrám na celém světě.
Za organizátory Adopce srdce
Josef Kuchyňa*

První Den Adopce srdce

Dne 5. září 2017 byl v kostele Krista Služebníka v Poznani poprvé slaven „Den Adopce srdce“. Tato iniciativa vyšla od hnutí Maitri a ujali se jí otcové palotýni a sestry palotýnky. Příznivě ji přijal arcibiskup Stanislav Gądecki, poznaňský metropolita a předseda Polské biskupské konference. Datum slavení tohoto dne nebylo vybráno náhodně – na 5. září připadá liturgická památka sv. Matky Terezy z Kalkaty, patronky hnutí Maitri, a tedy i jeho děl včetně Adopce srdce.

Týden před slavností byla v kostele Krista Služebníka instalována výstava o Adopci srdce zapůjčená gdaňským střediskem Maitri a v neděli předcházející slavnosti proběhla v této farnosti informační akce, díky níž se celá farnost dozvěděla, co to je Adopce srdce (do slavnosti se zapojili i někteří farníci).

Samotné slavnosti se zúčastnilo asi 100 osob. Mši sv. předsedal a homilii přednesl o. arcibiskup Stanislav Gądecki. Koncelebrovali tři misionáři z Afriky, duchovní rádce hnutí Maitri P. Andrzej Panasiuk a tři kněží poznaňské arcidiecéze.

Na slavnost přijely 4 misionářky a 3 misionáři (z Rwandy, Konga, Burundi a Středoafrické republiky) a také sestry misijních kongregací pracujících v Polsku. Dostavili se samozřejmě také členové hnutí Maitri z několika míst (Bytom, Gdaňsk, Rumi, Wrocław). Ti, kteří nepřijeli, mohou jen litovat – stálo to opravdu za to, zorganizovat tuto událost a zúčastnit se jí, a tak dobít baterky dobrou energií.

Slavnostní bohoslužbě dodal lesku vokálně instrumentální soubor, který provedl speciálně pro tuto událost složené skladby.

Podle mého mínění to byla důležitá událost. Z úst otce arcibiskupa a otce Andrzeje Panasiuka zazněla závažná slova. Otec arcibiskup prohlásil m.j. v návaznosti na slova evangelia přečtená během mše sv., že hnutí Maitri svým způsobem „exorcizuje“ svět, když se pouští do boje se zlem, jaké zasahuje nejchudší. Když hovořil o zásadách hnutí Maitri, řekl, že tak mohou žít pouze „lidé Boží“. Pochopil jsem to jako výzvu – aby tomu tak bylo ve skutečnosti, čeká každého z nás i celé společenství hnutí spousta duchovní práce a... obrácení.

Otec Andrzej, když mluvil o Adopci srdce, zdůraznil, že především každý z nás je adoptovaným synem či dcerou Boží podle slov sv. Pavla, že jsme obdrželi ducha synovství, v němž můžeme volat „Abba, Otče!“ (srov. Řím 8,15).

Sv. Pavel také píše: „Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista [...] ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli přijati za syny skrze Ježíše Krista“ (Ef 1,3.5), který nás vykoupil, „abychom byli přijati za syny. A na důkaz toho, že jsme syny, Bůh seslal do našich srdcí Ducha svého Syna, jenž volá: Abba, Otče! Takže už nejsi otrok, ale syn; syn, a tedy dědic z moci Boží“ (Ga 4,5-6).

Jak z toho tedy vyplývá, Adopce srdce by měla být především odpovědí na Boží dar přijetí za syny skrze lásku, kterou máme předávat dál jako jeho děti.

Během agapé, která proběhla po mši sv., se misionáři a organizátoři Adopce srdce podělili s přítomnými o své zkušenosti s realizací programu.

Den Adopce srdce nebyl slaven pouze v Poznani. Duchovně se s námi spojili misionáři a děti podporované v Adopci srdce v několika zemích Afriky a v Indii a také lidé zapojení do organizování Adopce srdce v Čechách a na Slovensku. Došli nám také dopisy od misionářů, kteří nemohli přijet, ale spojili se s námi duchovně.

Wojciech Zięba, Maitri Poznań
My a Trzeci Świat číslo 156-157

Tajemná bohyně Nyabingi

Vždy, když jedu do Kiboga, jedné z vesnic naší farnosti, jsem uchvácen nádherným panoramatem vulkánů, jezer, ostrovů a poloostrovů, které okouzlují oči a srdce a vzbuzují pocit, že se člověk nachází v pozemském ráji. Rád projíždím těmito návršími, abych navštívil zdejší křesťany.

Jednou jsem dorazil až na sedmý kopec poloostrova vybíhajícího do jezera Bulera. Předem mnou jezero a malebný ostrov. Ptám se katechety Dominika, který putuje se mnou, na název ostrova a na lidi, kteří tam bydlí. Odpovídá, že je to ostrov Kirwa a obývají ho *bagirwa* – vyznavači bohyně Nyabingi. – Doplujme tam na piroze – říkám Dominikovi – navštívíme ty lidi. – *Oya! Padiri, tudashobora kuhayjana* – nemůžeme tam jet, otče – odpovídá mi a silně protestuje.

Vida jeho nechuť a znepokojení, ustoupil jsem. Ani jsem se neptal, proč na ten ostrov nechce plout. Jak jsem se později dověděl, nechtěl mít nic společného s pohanským náboženstvím a jeho kněžími. Nechtěl také, aby si lidé vidící ho plout na ostrov mysleli, že je vyznavačem bohyně.

Tehdy jsem navrhl, abychom usedli v tomto pěkném zákoutí. Vybrali jsme si zastíněné

Den Adopce srdce v obrazech

Arcibiskup St. Gądecki s otcem Andrzejem Panasiukiem, duchovním rádcem hnutí Maitri v Polsku

Sbor pod vedením W. Zięby (v popředí) provedl vlastní skladbu svého sborníka

Zprávy z Rwandy: Školy, uprchlíci

Státní zkoušky na závěr základní a střední školy

V listopadu probíhaly ve Rwandě na 858 místech státní zkoušky na základních a středních školách. Zúčastnilo se jich 237.181 žáků základních a 142.305 studentů středních škol.

Rwanda přijímá navracené uprchlíky

Rwanda a Uganda začnou vbrzku přijímat větší množství afrických uprchlíků deportovaných z Izraele. Obě země podepsaly s Izraelem dohody, jejichž detaily zůstávají utajeny. Podle lidskoprávních organizací má Rwanda za každého přijatého uprchlíka dostat 5000 dolarů. Menší množství uprchlíků, převážně ze Súdánu a Eritreje, už bylo do Rwandy a Ugandy deportováno, nyní se však připravuje deportace asi 40 tisíc osob.

Lidskoprávní organizace proti tomuto postupu protestují, neboť podle nich není s deportovanými nakládáno podle jejich práv. Velká část z dosud deportovaných se následně pokusila dostat se zpátky do Evropy obtížnou a nebezpečnou cestou přes Libyi (či k tomu byla přímo donucena pašeráky lidí).

Mezitím rwandská ministryně zahraničí Louise Mushikiwabo oznámila, že Rwanda je připravena přijmout až 30 tisíc afrických uprchlíků, kteří žijí v často nelidských až otrockých podmínkách v Libyi. Země jen o málo větší než Morava, v níž žije téměř 12 milionů lidí, má pro uprchlíky, kteří uvízli v Libyi, zprávu: „Rwanda je malá, ale najdeme pro vás místo“.

Více než 400 tisíc migrantů, převážně z Eritreje, Súdánu a Somálska, se v uplynulých letech pokusilo dostat přes Libyi a Středozemní moře do Evropy, mnoho z nich však skončilo v uprchlických táborech v Libyi, kde jsou často prodáváni jako otroci.

Lekce pokory

Zpráva ze setkání „adoptivní matky“ s podporovaným dítětem z programu Adopce srdce, které proběhlo 29. června v městečku Ruhango. Paní Beata z Polska podporuje osmnáctiletého mladíka Rwamigabo Assumani, který studuje na střední škole. Dárkyně přijela do Rwandy v rámci výpravy zorganizované palotýnskou cestovní agenturou „Peregrinus“.

Ačkoliv cestuji velmi často a po celém světě, můj výjezd do Rwandy a setkání s adoptivním dítětem bylo něčím výjimečným. Rwanda je krásná země (z hlediska přírody), kde život lidí probíhá v podmínkách hodně odlišných od evropských, ale i od podmínek v jiných afrických zemích jako JAR či Namibie, už vůbec nemluvě o Severní Africe.

Mimo Kigali jsou životní podmínky lidí žijících ve vesnicích neuvěřitelně bedné. Pohled na často bosé děti oblečené do špinavých, potřhaných a příliš velkých oděvů připomíná scény z filmů o biblických časech. Je neuvěřitelné, že v 21. století je možné žít v takových podmínkách (samozřejmě ne z vlastní vůle, ale z donucení). Mnoho dětí, místo aby chodily do školy nebo si hrály, nosí domů na hlavách kanystry s vodou nebo dříví na topení.

Během našeho pobytu k nám hodně dětí přicházelo a ukazovalo, že jsou hladové. Když uviděly malý sáček bonbónů, jejich ústa se roztáhla do širokého úsměvu. Můžeme to srovnat s pohledem na naše děti, když dostávají vysněné dárky. Neboť pytlík bonbónů je pro ně všední věc a ani je nenapadne, že by z něj mohly mít radost. Navzdory chudobě, v jaké žijí, byli lidé v této zemi velmi milí a přátelští.

Mé setkání s adoptivním dítětem

Mé setkání s adoptivním dítětem u něho v domě bylo také velkým zážitkem. Velkou překážkou v dorozumívání s jeho rodinou byl jazyk, ale díky vydatné pomoci paní Izy Wyłogy z hnutí Maitri a řeholních sester se nám ji podařilo překonat a trochu si popovídat. Mluvili jsme o různých věcech: o škole, o životních a pracovních podmínkách ve Rwandě, ale také o touhách. Prohlíželi jsme si rodinné fotografie. Bylo to moc hezké. Byla jsem moc spokojená, že jsem mohla na vlastní oči uvidět celou rodinu a přesvědčit se o tom, že má pomoc je pro ně důležitá a mnou posílané peníze jim přicházejí.

Lekce pokory

Taková cesta by byla velmi dobrou lekcí pokory pro mnoho lidí žijících ve vysoce vyspělých zemích. Uvědomili by si, v jakém blahobytu žijeme. Mě osobně přivedla k mnoha úvahám nad naším evropským žitím a utrácením peněz za další a další nepotřebné věci. Možná místo další sukně nebo náramku do kolekce by stálo za to pomoci nějakému dítěti ve Rwandě nebo jiné chudé zemi, které tu pomoc opravdu potřebuje na jídlo a školu.

Nyní přemítám o pomoci pro další dítě. Neboť těch „pár grošů“ pro nás pro ně znamená žít a skromně existovat. Čí je to vina: systému, politiky ve Rwandě? To není důležité, jednotlivý člověk tam žijící chce prostě přežít. Lidé tam také pracují, ale vydělávají 1,50 dolaru denně; a boty či oblečení nejsou vůbec tak laciné. Navíc chybějící voda a elektřina jim neobyčejně ztěžují každodenní existenci.

Možná za pár let pojedu ještě jednou do Rwandy na svatbu svého adoptivního syna. Slíbila jsem mu to. To jsou mé osobní reflexe a závěry. Někdo jiný může mít jiný názor na toto téma a má na to právo.

Beata Rutz

My a Trzeci Świat číslo 156-157

místo pod rozložitým stromem *igiko*, který je pro Rwandany posvátný. Kvete v období sucha, kdy jiné stromy usychají. Je celý pokrytý červenými chlupatými květy. Vypadá jako „hořící keř“. Po chvíli zamyšlení začal Dominik povídat o *Nyabingi*, bohyni tohoto kraje.

Nyabyinshi (původní jméno Nyabingi) byla dcerou Npahiro Cyamatare. Od svého bratra Ndori Ruganzu dostala provincii Ndorwa, kraj zahrnující tři velké oblasti: Byumba, Kigeri a Ruhengeri. Také jí bylo slíbeno, že kraj Ndorwa zůstane neutrální a nikdy nebude obsazený královskými vojsky.

Za první sídlo si Nyabingi vybrala návrší Kagarama blízko Kabala v nynější Ugandě. Těšila se ve své provincii úctě a vážnosti. Brzy to vyzorovala a vytvořila kolem své osoby kult. Změnila si jméno na Nyabingi. Čas od času pronášela tajemné proslovy, dávala najevo, že má kontakt s božstvy a že je schopná předávat jejich moc. Vytvořila kolem sebe instituci služebníků a ministrů.

V místě Mpimbi vybudovala druhý dvůr, svého druhu klášter s internátem pro dívky a chlapce. Tato mládež, zcela závislá na své paní, byla vychovávána ve velmi přísných podmínkách a připravována na šíření jejího kultu. Pokud někdo nezachovával řád, byl vyloučen a musel se vrátit s prokletím domů, kde ho měla stále provázet zloba „bohyně“.

Když mladí chlapci a dívky dospěli, mohli se brát pouze mezi sebou a se souhlasem „bohyně“. To ona vybírala chlapci dívku, a pokud patřil k internátu, byl osvobozen od *inkwano* – věna, které musí mladík dát otci nevěsty za uzavření manželství. Když naopak dávala dívku ze svého internátu chlapci mimo svůj dvůr, pak ona, Nyabingi, přijímala *inkwano*, ne rodiče dívky.

Tváří v tvář blížící se smrti předala Nyabingi vládu a celé dědictví své služce Nyiramukiga, již změnila jméno na Rutagirakijuna. Vykonala rituál předání svého ducha „vdechujíc do úst služebnice svou moc“. Rutagirakijuna si vybrala za své sídlo ostrov Kirwa. Na tomto ostrově pokračovala v kultu Nyabingi, vykonávala rituály, pronášela řeči. Místní obyvatelstvo ji uctívalo a oslavovalo.

Roku 1887 nebo 1895 král Rwabugili projížděl krajem Ndorwa. Poprvé porušil jeho neutralitu. Když se zdržoval v místě Ruhurara, dozvěděl se, že na ostrově je osoba, již lidé uctívají a již si váží, která předává ducha Nyabingi.

Král vyslal své bojovníky, aby mu tu osobu přivedli. Když se objevili na jejím dvoře, uslyšeli množství kleteb a zlořečení na adresu krále za porušení neutrality. Sluhové s'ali hlavu Rutagirakijuny a zanesli ji králi. To vyvolalo velikou nevoli místních obyvatel a král musel opustit okupované území.

Po smrti krále Rwabugili vybrali vyznavači Nyabingi za svého vůdce bratrance popravené, Rutagirakijwa, který kult obnovil a upevnil. Hodnost „velekněze“ Nyabingi dědili postupně: Ruhara, Mafana, Ngayabarezi (zemřel 1969), Serugendo (zemřel 1986) a dodnes žijící Nsenga. Tato funkce je vyhrazena pro potomky Rutagirakijwa – velké rodině „kněží“ Bagirwa, která žije v Murongozi vzdáleném 5 km od Mwange.

V katastru Murongozi, na území naší farnosti Mwange, žije druhý velký *umugirwa*, Mgirumpatsi. Má pět žen, dodnes se těší velké úctě a má mnoho stoupenců.

Dominik skončil své vyprávění. Ve mně se vynořilo mnoho otázek, zvědavost a touha dostat se k pramenům kultu Nyabingi. Začal jsem se hrabat v dokumentech, ptát se lidí, abych se o tomto tématu dověděl více.

Kdo ve skutečnosti byla Nyabingi?

Mám-li vyčerpávajícím způsobem odpovědět na tuto otázku, musím sáhnout do pramenů

a ve světle religionistických výzkumů zasadit postavu Nyabingi do historických reálií. Není to snadné, protože sebrané materiály o ní jsou legendy, mýty a podobná svědectví. Existuje deset verzí o původu a postavě bohyně a o její úloze ve společenském a politickém životě Rwandy, z nichž některé si protirečí.

Jisté je, že Nyabingi jako mladá dívka žila na dvoře Ndorwa. Byla inteligentní a vlivná. Obracela na sebe pozornost svých vládců. Byla příbuzná s králem Bashambo z Ndorwa. Zmizela beze stopy v bažinách v průběhu podrobování tohoto kraje králem Batutsi z Rwandy. Toto tajemné zmizení uspíšilo rozvoj jejího kultu propagovaného sluhy a stoupenci. Časem z ní legenda učinila hrdinku a pozvedla ji na úroveň bohyně. Připouští se, že za její smrt je odpovědný klan Gahurubuka, který dodnes tvrdošíjně pronásleduje kult Nyabingi.

Historici a sociologové vysvětlují rychlý rozvoj jejího kultu společensko-politickými podmínkami tehdejší doby.

Král Ndabaras, nazývaný Napoleonem Rwandy, si postupně podroboval sousední knížectví. Ovládl též kraj Ndorwa. Jeho obyvatelům přikázal mj. každoročně odvádět jako daň 200 krav. Ty, kteří se stavěli na odpor, přísně trestal a bral do zajetí. Vnutil také tomuto kraji cizí kult Ryangombe.

Lidé z Ndorwa se protivili přijetí náboženství svých uchvatitelů. Setrvali u svého náboženství Nyabingi a v opozici ke kultu Ryangombe rozvíjeli její kult. Kult Nyabingi se tedy rodil a sílil na základě protestu proti novému systému a proti okupaci.

Kraj Ndorwa měl svůj jazyk *ruhima*. Vytěsňený z každodenního užívání jazykem nájezníků, *kinyarwanda*, přežil dodnes v obřadních ceremoniích jako jazyk bohyně Nyabingi.

Obřad iniciace do kultu Nyabingi

Kandidát toužící stát se vyznavačem Nyabingi oznamuje svou vůli čaroději zvanému *umugirwa*. Ten ho poučí, co má připravit, aby se jeho přání splnilo. Musí naplnit džbán medem, postavit ve své usedlosti malý domek pro bohyni, připravit kopí, hůl, stoličku s polštářkem, srp, kůži divokého zvířete, pivo, korunu ozdobenou perlami, kozu a vola. Když je všechno připraveno, kandidát pozdravuje *umugirwa*, který k němu přichází. Předává mu džbán s medem a odpovídající sumu peněz. Usedá na stoličku uprostřed shromážděných. *Umugirwa* pije med, zatímco ostatní hojně shromáždění pivo. Tehdy se zabíjí kozel, aby byl předložen bohyni jako oběť, a kandidát dává ještě jednou jistou částku peněz představiteli Nyabingi. Nyní všichni přítomní tančí a zpívají, pijí pivo a jedí pečeného kozla. Za úsvitu obětují bohyni vola. Kandidát teď prosí *umugirwa*, aby pro něho vyprosil přízeň a milost Nyabingi. Adept je potom posazen na stoličku, dotýká se všech připravených předmětů, kropí je krví, odřikává rituální slova zasvěcení se bohyni, která se od tohoto okamžiku usídí v pro ni připraveném domku.

Býk, zabíjený předtím, je dělený na části. Polovinu zvířete si bere *umugirwa*, druhou půlku pojídají shromáždění na místě. Kůže zvířete je rozprostřena na dvorku. Hlavu býka si nechávají, aby je doprovázela při dalším slavení.

Několik dní po obřadu zajde nově zasvěcený za *umugirwa*, aby mu za obřad poděkoval. Přináší mu další dárek. Čaroděj mu připomíná, aby hledal další vyznavače bohyně. Mezitím sousedé přinášejí nově zasvěcenému různé dary. Ten si část z nich nechává pro sebe a část dává čaroději, kterého musí jednou za čas navštěvovat, aby ho informoval o své činnosti.

Kult Nyabingi vylučuje křesťanskou víru. Není v něm jasné místo pro Boha Stvořitele. Není v něm vůbec místo pro Ježíše Krista, Spasitele a jediného prostředníka mezi Bohem a lidmi. Nabízí pouze pozemská dobra. Není v něm eschatologie. Vylučuje takové mravní a

evangelní hodnoty jako pravdu, spravedlnost, pokoj, lásku, svobodu, důstojnost, práci. Upřednostňuje chtivost, soupeření, hněv, příživnictví, odvrací lidi od práce, pokroku a péče o zdraví. Přeje vykořisťování člověka člověkem. Vytváří klima zaostalosti a strachu.

Kdo může lépe vysvobodit lidi od strachu, do něhož je utápí Nyabingi, než Panna Maria, Matka Boží? Kdo jiný může dát pokoj v postavě svého Syna, Spasitele?

P. František Filipiec
Z Kraju Tysiąca Wzgorz č. 5

Ještě se nenarodil ten, kdo by všem vyhověl Rwandská pověst

Jednou zavolal otec svého syna a společně se vydali na trh, aby prodali osla. Cestou potkali dívky, které šly pro vodu. Když uviděly dva muže s oslem, začaly se posmívat: „Co je to za hlupáky, kteří jdou pěšky, a před nimi osel, který nenese žádný náklad“. Když to otec uslyšel, posadil syna na osla a putovali dál.

Za krátký čas potkali starce sedícího na kraji cesty, který vykřikl: „Nyní na vlastní oči vidím to, o čem mi jiní vyprávěli – nikdo si neváží starších. Pohled’te, mládenec jede na oslu a stařec jde pěšky!“.

Když to otec uslyšel, sesadil syna a sám zaujal místo na oslu. Neujeli příliš daleko, když uslyšeli hlasy: „Co to je za otce – sám jede na oslu, a syn sotva plete nohama“. Uslyšev to syn, usedl za otce na osla.

Zakrátko potkali člověka, který se jich zeptal: „Je ten osel váš?“ Když přisvědčili, dodal: „Myslel jsem si, že jste ho ukradli, protože zanedlouho zdechne pod vaší tíhou“. Otec se synem se zastyděli, sesedli z osla, vzali ho na ramena, a tak pokračovali v cestě. Přišli k řece, kde lidé vidoucí dva muže nesoucí osla začali hlasitě křičet. Když osel uslyšel ten křik, strašně se vyděsil a začal kopat. Vrhnu se do hluboké vody a utonul. Otec a syn zůstali zaraženi na břehu. Nakonec se obrátili a vydali se na cestu domů.

Říkali si mezi sebou: „Chtěli jsme vyhovět všem, ale nikoho jsme neuspokojili. Měl pravdu ten, co říkal: Chceš-li vyhovět všem, nevyhovíš nikomu“.

My a Trzeci Świat číslo 72

Dopisy od dětí

14. dubna 2017

Drazí rodiče,

jsem velmi šťastný, že Vám mohu napsat tento dopis, abych Vás pozdravil: „Dobrý den!!! Máte se dobře???“ a poděkoval dobrému Bohu za Vaši velkou oběť v můj prospěch.

V této chvíli máme ve Rwandě štěstí, prší tak průměrně. Připravujeme se na zahájení druhého trimestru školního roku. Studujeme podle nového systému („*free basic curriculum*“), kdy se žáci snaží sami vypsát poznámky z látky, kterou jim zadají učitelé, a poté nás učitelé opravují; tedy, s naší velmi slabou angličtinou! Ó můj Bože, to je katastrofa; ale snažím se z toho nějak vybruslit.

Závěrem Vám přeji velmi dobrý den velikonoce pro všechny křesťany z farnosti Polná. Bůh Vám žehnej.

To byl Sengesho Eddy Shallom